

R. P. Thomæ Tamburini È Societate Jesu Opera Omnia

Tamburini, Tommaso

Lugduni, 1689

6. Explicatur quinta Clausula. Quibuscunque Privilegiis non obstantibus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78172](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78172)

QVINTA CLAVSULA.

§. VI. Quibuscunque Privilegiis non obstantibus.

Diximus initio hujus c. §. 2. num. 1. clare in Tridentino dispositum, ut nullus Religiosus sine Episcopi approbatione valeat secularium Confessiones excipere. Id breviter expendamus, nam non desunt, ut Bordon. Ascan. Tamb. de Iur. Ab. Peyrinus apud Dianam p. 9. r. 3. ref. 36. Rodr. Henric. Navar. Lopez apud Ant. Escob. Theol. Mor. l. 1. c. 1. §. 2. probl. 30. qui propter privilegia Mendicantium, & cum ipsis participantium, negent illa indigere; cum tamen nos firmiter, & omnino tenendum esse, pronunciamus, ea ipsos egere, Suar. Fagund. Lud. à Cruce, Rodriq. priorem sententiam relinquentes Escob. l. c. eosdem citans Doct. mox citandos, perinde prorsus, ac indigent ceteri Sacerdotes Seculares. Probatur manifeste, tum ex verbis Tridentini, toties allatis nimis apertis, tum Vrb. VIII. Cum sicut accipimus, 12. septem 1628. idem declarante; id, quod proceditiam, si sine causa Episcopus nolit approbare. Qui curiosus est, videat rationum confictus, & victoriam nostræ doctrinæ apud non paucos Doctores, præsertim quos lo. Sanc. d. 48. n. 7. & Dianam p. 11. r. 2. ref. 111. & 121. & p. 9. r. 3. ref. 36. & p. 5. r. 13. r. 45. agentem contra Brumum, hanc, & similia privilegia plus æquo defendentem, nec denique omittatur De Lugo de pœnitent. d. 21. à num. 51.

DIGRESSIVNCULA.

De Privilegio quo aliqui, dum iter agunt gaudent, excipiendi Confessiones Secularium, sine approbatione Ordinarii loci.

1. Ex hoc Tridentini & Urbani Dacreto nascitur sequens difficultas. Eugenius VI. Minoribus, Gregorius vero XII. Patribus Societatis Iesu, hoc Privilegium concessit, ut refertur in nostro Compendio Privileg. V. Confessorius, n. 2.

Confessarii hostri, ac Prædicatores ab aliquo Ordinario semel approbati, & à suis Superioribus ad ejusmodi munera deputati, quoadcunque sive mari, sive terra iter faciant, possunt, (non repugnantibus, tamen Curatis Parochialibus Ecclesiarum,) Verbum Dei prædicare, & quovisunque Christi Fidelium Confessiones audire, dummodo id non faciant in Oppidis, in quibus Ordinarii existant.

2. Dubitatur iam, an hoc Privilegium sit à Tridentino, vel Urbano revocatum?

Respondeo. Esse revocatum, affirmant aliqui: non esse revocatum, docet De Lugo de pœn. d. 21. num. 29. cum quo constanter sentio: quia & Tridentinum, & Urbanum revocant Privilegia nullam requirunt approbationem, ac hoc, & illam requirit, & multas habet restrictiones.

3. Tria autem nota in prædicto Privilegio. Primo, illud (non repugnantibus Parochis) unde si consulto effugiam præsentiam Parochi, ne cognoscens excipere me Confessiones, impediatur, tunc excipio, quia adhuc Patetechus non repugnat.

4. Secundo, Si in aliquo adfit Vicarius Generalis, non vero Episcopus, ut non possum hoc Privilegio, quia Vicarius Generalis Ordinarius est.

5. Tertio, Si ego hic approbatus me conferam in aliquem locum alicuius Diocesis, ubi non sum approbatus ad finem, ut alicuius Confessionem ibi excipiam, non possum uti hoc privilegio. Sic respondi abhinc multis annis eidem ex nostris, qui Messana, ubi erat approbatus, ad Oppidum quoddam Calabriae, ubi approbatus non erat, ire intendebat, ad cuiusdam primarii vici Confessionem excipiendam, Ratio fuit, quia illa verba privilegii (quoadcunque sive mari, sive terra iter faciant) significant motum per locum, ergo idem significant, atque per transitum, seu transeunter, seu ut loquitur De Lugo, in itinere, & transitu: at aliquo se de industria conferre, ut ibi Confessiones audiat, nullo modo dicitur transeunter, seu per transitum, seu in transitu ibi reperiri.

Quid si dia moraturus, sed certe transeunter propter alia negotia, in illum locum me conferam, possumne ibi hoc privilegio uti? Respondeo, certè tunc magis videris illic esse per transitum, quam si in fraudem approbationis consulto eas, ut Confessionem audias; & nihilominus à N. R. P. Generali, vel S. Sede maiorem huius dubitationis explicationem expecto.

CAPUT VI.

De aliis conditionibus, requisitis in Ministro Confessionis.

§. I. De Scientia.

Hic vel expendi potest, qualisnam habitualiter in Confessario residere debeat, vel qualisnam actualiter exercenda sit, dum actu Confessiones excipit.

Scientia Confessarii habitualis.

1. Difficile est, ad unguem decernere, ad quem gradum ascendere debeat scientia in Confessario, cuius munus est Iudicis, Magistri, & Medici quoad salutem penitentis. Ex placitis tamen DD. tria ab ipso scienda colligo, & quidem in meliore gradu à Confessario Mercatorum vel Principum, quam rusticorum, quam mulierum, quam puerorum, &c. Nam Primo scire Confessarius debet, quæ pertinent ad seipsum, quæ scilicet potestate polleat, in quos subditos, virisne, an etiam mulieres, &c. ad quæ peccata, & ad quæ excommunicationes absolvens, ejus potestas extendatur. Quod ultimum, est scire, quoniam casus sunt reservati, qui non item.

2. Secundo, quæ pertinent ad ipsum penitentem, quamnam scilicet dispositionem afferre debeat penitens, ut sit absolutione dignus, quo dolore de offensâ Dei, quò proposito amplius non peccandi, quâ integritate Confessionis, &c.

3. Tertio, quæ pertinent ad ipsa peccata, quamnam scilicet afferant obligationem restitutionis, quamnam satisfactionem partis. Quamnam sint ex se venialia, quæ mortalia. Quamnam circumstantiæ mutant speciem peccatorum, quæ non item.

4. Hæc ergo debent à Confessario aliqua tandem ratione cognosci, ita saltem ut dubitare de iis possit, ut quæ (salvo semper sigillo) ea, vel in libris recognoscere, vel in casibus occurrentibus sciscitari possit à Doctore, iussu interim, quando oportebit, penitente redire, post casum exagitatam, dilata Absolutione. Poterit etiam idem ingenuè à Confessario moneri, ut alium doctiorem conveniat. Quæ profecto probi Confessarii præstare non erubescunt, perinde, ac præstantissimi Medici, in morbis gravibus, alios advocare ad concilium, non dedignantur.

5. Inquires. Ejusmodi scientia estne ad validitatem Confessionis necessaria, an dumtaxat ad licitam administrationem?

Respondeo Bossius de Iubil. sect. 3. casu 2. n. 168. citans Gabr. Nau. Caer. docet Confessarium, nisi sciat discrimen inter lepram & lepram, id est inter peccatum mortale, & veniale in casibus communiter contingentibus, invalide Confessiones excipere. Sed Suar. d. 18. de Pœnitent. sect. 2. n. 12. sequi omnino debemus docentem per ejusmodi ignorantiam illicite solum exerceri munus Confessarii. Ratio est, quia valor in Sacramentis satis habetur, si ponatur materia, & forma cum intentione legitimi Ministri, ad quam in casu nostro sufficit, ut Confessarius cognoscat